

[J. V. Christensen.]

Lovforslaget, at det giver Rum for en stykkevis, fremadskridende Løsning af dette store og vigtige Spørgsmaal.

I øvrigt tror jeg, at vi kan sige, at vi har Folket med os. Indsamlingens gode Resultat var et Fingerpeg, som Rigsdagen ikke uden selv at tage Skade kunde have undladt at tage Hensyn til. Lad mig tilføje, at det heller ikke var et Øjeblik for tidligt, at den særlige Museumsvidenskab ytrede sig, saadan at det kunde forstaaes af hele Befolkningen. Jeg tror, det havde sin Betydning, at den lod høre fra sig, da Diskussionen truede med at svømme over alle Bredder.

Med disse Ord skal jeg varmt anbefale, at det høje Ting i den korte Tid af Rigsdags-samlingen, der er os levnet, fører Sagen frem til sin endelige Løsning. Af Hensyn til Sagens Omfang vil jeg dog mene, det er nødvendigt at underkaste Spørgsmaalet en hurtig Udvalgsbehandling, og herom skal jeg ved Forhandlingens Slutning tillade mig at stille Forslag.

C. F. Sørensen: Efter mange Aars Forhandling kommer i Samlingens 11te Time det nye Forslag om Nationalmuseets Ordning, Vester Voldgadeplanen, til Behandling. Dette Forslag har formaaet at samle tre Fjerdedele af det andet høje Tings Medlemmer om sig. Naar vi ser det Resultat, her er naaet, og mindes de mange lange Forhandlinger, der ligger forud, ikke mindst de mange forskellige Planer, der har været fremme under lidenskabelig Drøftelse, tror jeg, man har Lov til at være glad for det Resultat, der er naaet. Af de Planer, der har været fremme i forreste Linie, minder jeg om Materialgaardspanen, den oprindelige Stormgadeplan, Kongens Have- eller Rosenborgplanen, og ikke mindst den omdebatterede Kastelsplan. Jeg skal villig erkende, og jeg vil gerne sige det saa tydeligt som muligt, at vi Socialdemokrater anser stadig Kastelsplanen for den mest praktiske, den smukkeste og den billigste, idet den foruden de Samlinger, der nu huses i Prinsens Palæ, vilde give Rum for Folkemuseet, der er hjemløst, og Frilandsmuseet ved Lyngby. Vi tror, som sagt, det er den smukkeste og bedste Løsning af dette Spørgsmaal. Der vilde dér kunne blive en Museumspark af saa storslaaet Skønhed, af saa storslaaet Værdi, at man sikkert skulde vidt om i Verden for at finde et Sidestykke. Men Modstanden mod Kastelsplanen var jo saa stærk, at det stod klart for os alle, at den ikke var til at overvinde.

Vester Voldgadeplanen eller, om man vil, den ændrede Stormgadeplan er den eneste, der for Tiden og maaske i en lang Aarrække er i Stand til at samle et Flertal i begge Rigsdagens Ting. Naar vi ser paa, hvor lang og trang Forhandlingens Vej har været, tror jeg, man vil forstaa den Stilling, Socialdemokratiet har indtaget i denne Sag. Jeg skal ikke her begynde at repetere Historien, thi saa skulde man endnu lænere tilbage i Tiden. Jeg skal kun nævne enkelte Data og Ting, der bærer Vidne om de mange og lange Forhandlinger, der er ført paa Tingene om denne Sag. I Rigsdagssamlingerne 1891—92, 1898—99 og i 1899—1900 blev der stillet Forslag om en Ordning af Nationalmuseets Bygningsforhold. Der førtes lange Diskussioner baade paa Tingene og i Pressen, men der kom intet Resultat ud deraf. Derefter hvilede Sagen indtil Rigsdagssamlingen 1926—27, da der heller ikke naaedes noget Resultat. Forslaget blev genoptaget i denne Rigsdagssamling, 1927—28, og nu har vi det endelig til Behandling i det høje Landsting, nu da Samlingen er ved at gaa paa Hæld. Vi skønner fra vor Side, at nu da alle Veje er forsøgt, maa denne gamle og betydningsfulde Sag løses.

Vi Socialdemokrater har rene Hænder i Museumssagen. Vi har været med til at bære den smukkeste og billigste Plan frem, nemlig Kastelsplanen, men paa Grund af Forhold, som sikkert alle er kendt og fortrolige med, var det ikke muligt at gennemføre denne Plan. Den ændrede Stormgadeplan har faaet en saadan Form, at vi, da alle andre for os antagelige Forslag ikke kan vedtages, maa anse det for vor Pligt at medvirke til at føre dette Forslag, som vi ønsker at benævne Vester Voldgadforslaget, igennem til Vedtagelse i den danske Rigsdag.

Socialdemokratiets Grunde til at indtage denne Stilling er mange og forskellige og efter min Mening fuldgyldige alle. Fra alle Sider er det indrømmet, at de nationale Skatte i Prinsens Palæ er pakket sammen paa en ganske uværdig Maade. Fra alle Sider erkendes det, at Samlingerne har en meget stor Værdi, og at der findes mange ganske uerstattelige Værdier i disse Samlinger. Fra alle Sider siger man aabent, at der i Prinsens Palæ er en saa uhyre Brandfare, at en Ildebrand her vilde betyde en national Katastrofe. Dette er efter vor Mening tilstrækkelig Grund til at stemme, jeg havde nær sagt, for en hvilken som helst Løsning, blot det var en Løsning, som førte bort fra de Forhold, der eksisterer nu.

Men vi har endnu en Grund til at ønske dette Forslag fremmet saa hurtigt som